

Er Tyskland intelligent nok til at gribe chancen med Den nye Silkevej? Af Helga Zepp-LaRouche

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

27. august 2016 – Mens forbundskansler Merkel i disse dage farer fra det ene minitopmøde til det andet – den ene gang på et italiensk hangarskib, og derefter fra den ene europæiske hovedstad til den næste, hver gang og til ingen nytte i forsøg på at begrænse de skadelige virkninger af EU's disintegrationsproces – træder Kina ind i den sidste fase af forberedelser til G20-topmødet i Hanzhou, og hvor Kina denne gang selv har forsædet. Dette kan gå hen og blive det mest lovende G20-topmøde nogen sinde, for den kinesiske regering agter at fremlægge et omfattende koncept for, hvordan den globale økonomiske og finansielle krise kan overvindes. Hvad der så siden måtte komme ud af dette topmøde – så vil det i hvert fald komme til at stå fuldstændigt klart, hvem, der arbejder konstruktivt med frem mod dette mål, og hvem, der

holder fast ved den gamle, farlige geopolitik og mislykkede neoliberale monetære politik.

EU og Washington har ved denne anledning al mulig grund til at slå ind på Kinas og de med Kina samarbejdende staters succesrige kurs. Efter Brexit kappes Frankrig, Italien og Østrig om, hvem, der bliver den næste, der forlader EU. I Frankrig fører den konservative Nicolas Sarkozy sig frem som præsidentkandidat med et memorandum, hvor han kræver ophævelsen af EU's forrang over de franske love såvel som også en ophævelse af Lissabontraktaten. Den socialistiske kandidat Arnaud Montebourg lover at ville følge general de Gaulles »tomme stols politik«; det anti-europæiske parti Front National under Marine le Pen fik 55 % af stemmerne ved sidste kommunalvalg; og Jacques Cheminade fra »Solidarité et Progrès«, hvis kampagne er ved at udvikle en betragtelig gennemslagskraft, går ind for en alliance mellem suveræne stater i Eurasien; altså tager så godt som alle de relevante kandidater stilling imod EU. I Italien skælver statsminister Renzi for folkeafstemningen for en forfatningsændring i oktober, i hvis kølvand det anti-europæiske Femstjerneparti kan gå hen og vinde nyvalget, der vil følge kort efter. Den næste regering i Østrig bliver formodentligt ledet af det EU-kritiske FPÖ (Det Østrigske Frihedsparti).

Et yderligere aspekt af EU's opløsningsproces trådte tydeligt frem under Merkels seneste besøg i hovedstæderne i de såkaldte Visegrad-lande: Ungarn, Slovakiet, Tjekkiet og Polen, hvis regeringer stærkt afviser EU's forordnede flygtningekvoter og hele flygtningepolitikken. Den østrigske forsvarsminister Hans Peter Doskozil betegnede Merkels politik som »uansvarlig« og understregede, at Østrig ikke var noget »venteværelse til Tyskland«. Den ungarske ministerpræsident Orban planlægger at udbygge det hegn, han har ladet bygge langs Ungarns grænser, til en »uoverstigelig mur«, der med ét ville kunne stoppe selv »flere hundrede tusinde mennesker«. Dermed er ikke blot Merkels »europæiske løsning« for flygtningekrisen endegyldigt strandet, men også Schengen-aftalen og dermed samtidigt grundlaget for den europæiske valutaunion.

I betragtning af alle disse forskellige centrifugalkræfter virker det stivt, med hvilket pro-EU-grupperingen vil holde fast ved EU-politikken, dog yderst virkelighedsfjernt. Hellere end at vende sig mod årsagerne til den voksende opposition vil de respondere til Brexit-afstemningen med »mere Europa« og intrigerer endda bag lukkede døre for på en eller anden måde at annullere Brexit. Dette foranledigede fire af de fem »økonomiske vismænd« til i en fælles artikel den 26. august i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at fremkomme med den advarsel, at dette blot ville forstærke de kræfter, der vil flygte fra EU.

Men ikke engang på minitopmødet mellem Merkel, Hollande og Renzi, der patetisk var henlagt til øen Ventotene til minde om Altiero Spinelli, én af »Europas fædre«, og – meget symbolsk – på et italiensk hangarskib, herskede der enighed mellem »de tre store«. Hollande og Renzi gik ind for investeringsprogrammer, rettet mod den ødelæggende økonomiske situation i deres lande, mens Merkel stod fast på de sædvanlige nedskæringsprogrammer; som om disses tiltrækningskraft ikke for længst var udløbet. Og når det så tilmed kommer til gensidige offentlige beskyldninger mellem Draghi (hvis tvivlsomme rolle i diverse bailout-operationer for tiden undersøges) og Den europæiske Centralbank på den ene side, såvel som John Michael Cryan fra Deutsche Bank (der af IMF beskrives som den mest risikofyldte bank i verden), men også Wolfgang Bosbach, Volker Wieland fra »de fem vise mænd« og forbundsbanksbestyrelsesmedlem Andreas Dombret på den anden side, og når så samtidigt Deutsche Bank pludselig, i betragtning af de »skæbnesvangre følger« af de negative renter, gør sig til talsmand for bankkunder og pensions-sparere, så bør én ting stå klart: Spillet om skyldsplaceringen er begyndt. Alle skyder skylden på de andre for det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som de alle ved er nært forestående.

Og her har de førende repræsentanter for EU og EU's medlemsstater udviklet de typiske skyklapper, som er karakteristisk for dem, der er fortalere for de forældede

modeller, de har investeret hele deres identitet i. EU's ydre anseelse har for længst ændret sig. Tidligere gjaldt EU som model for regional integration for organisationer som ASEAN og AU og også for sydamerikanske integrationsbestræbelser. Allerede med den behandling, Grækenland fik af Trojkaen, og senest med flygtningekrisen er dette forbi; for disse lande står EU kun som en mislykket model. Kun ekstremt forkalkede repræsentanter for EU eller EU-regeringerne vover i disse dage at tage begreber som »demokrati« og »menneskerettigheder« i munden, i betragtning af Frontex-indsatsen mod flygtninge og tvivlsomme aftaler i flygtningespørgsmålet.

For Det almene Vel på globalt plan

Under Obamaregeringens otte år har USA's årlige, økonomiske vækst næppe overskredet 1 %, hvorimod Franklin D. Roosevelt alene i hvert af sine tre første år i embedet opnåede lige så meget, som Obama i sine otte år. Og EU opnåede endnu ringere økonomisk vækst end USA i det samme tidsrum. Kinas økonomiske vækst udviklede sig i det samme tidsrum fra 9,2 % i 2009 til »kun« 6,9 % i 2015, og i modsætning til den transatlantiske sektors kasinoøkonomi, så udgør det realøkonomiske område langt den største del af den kinesiske økonomi. Den spekulative andel er ganske ubetydelig her.

Kina vil ved G20-topmødet i Hangzhou den 4. og 5. september præsentere et omhyggeligt forberedt koncept for, hvordan en stabil finansarkitektur kan skabes og G20 forvandles fra en mekanisme til krisestyring til et varigt forbund af stater, der samarbejder for Det almene Vel på globalt plan. Det er Kinas plan at erstatte kortsigtet profittænkning, der er til gunst for de få, med en solid økonomi, der hviler på vækst gennem innovation.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har i de tre år, der er gået, siden han satte opbygningen af den Nye Silkevej på den internationale dagsorden, igangsat en succeshistorie uden fortilfælde, og som 100 nationer og internationale organisationer allerede samarbejder om. Præsident Xi har

gentagne gange tilbudt alle de europæiske stater, og i særdeleshed USA, at arbejde med på den fælles opbygning af den Nye Silkevejs win-win-perspektiv. Den kendsgerning, at Kina har indbudt et stort antal udviklingslande til at deltage i G20-topmødet, er yderligere en henvisning til, at han er seriøs omkring skabelsen af en ny økonomisk og finansiel arkitektur, der repræsenterer hele verden.

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at satse alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

Men netop her er Kina langt forud for den indskrænkede tankegangs todimensionelle verdensbillede, der ikke ser Jorden som en rude, et vindue, men derimod som et akvarium. Kina har det for tiden mest ambitiøse rumprogram, der med de kommende Chang-e-missioner ikke blot vil udforske Månens bagside, men også forfølger konkrete planer om at udvinde store mængder helium-3 på Månen, som brændstof for opbygning af en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden.

EU's og USA's reaktion på dette G20-topmøde vil gøre det klart, om de er i stand til at tage ved lære. Det, som Kina og de med Kina forbundne asiatiske stater repræsenterer i dag, er til gavn for hele menneskeheden.

Til trods for, at de internationale organisationer, der er associeret med mig, måske rent talmæssigt kun udgør en lille styrke, så er vi dog vore kritikere langt overlegne, hvad analyse, ideer og løsninger angår. Og netop denne dygtighed

vil vi bringe i spil for at bringe Europa over på den rigtige side.

Titelfoto: Den Nye Silkevejs nordlige og sydlige rute mellem Kina og Tyskland.